

עמ"ת 16174/06/17 - ע מ נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

עמ"ת 16174-06-17 מ(עציר) נ' מדינת ישראל

לפני	כבוד השופט גרשון גונטובניק
עורר	ע מ (עציר)
	ע"י ב"כ עו"ד לירן זילברמן
נגד	מדינת ישראל
משיבה	ע"י ב"כ עו"ד אירית חכמון

החלטה

לפני ערר על החלטת בית משפט קמא (כב' השופט **קורנהאוזר**) במסגרתה הורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

1. נגד העורר הוגשו שלושה כתבי אישום, שלאורם התבקש מעצרו עד תום ההליכים:

(א) **האישום הראשון** עניינו בעבירות מרמה. על פי האישום בין השנים 2013-2017 קיבל העורר במרמה כספים מחברות השכרת רכב ומחברות ביטוח, שעה שביים, לכאורה, תאונות של רכבי יוקרה, שהיו בבעלותו או בחזקתו הבלעדית. בחלק הכללי של כתב האישום מפורטים 13 כלי רכב, ו-19 אנשים שהיו מעורבים בביצוע התוכנית. על פי הנטען בכתב האישום העורר קשר קשר עם בעל מוסך. העורר היה מביים תאונות דרכים, ואילו בעל המוסך היה מוציא הצעות מחיר מנופחת לתיקון הנזקים. הוא היה מזמין חלפים, אך מחזיר אותם ללא שנעשה בהם שימוש. העורר מצידו פנה לחברות הביטוח בהתאם להצעות המחיר, ואז חלקו העורר ובעל המוסך את הרווחים, שהופקו בדרך זו. על פי כתב האישום העורר היה שוכר בעצמו או באמצעות מכריו רכבים, או השתמש ברכבים הרשומים על שם מכריו, והכול כדי להסוות את עקבותיו. כתב האישום מוסיף ומפרט 21 אישומים קונקרטיים, שבהם, על פי הטענה, מומשה התוכנית.

העורר הואשם בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע (עבירה לפי סעיף 499 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **החוק**)); קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות בצוותא (עבירה לפי סעיף 415 סיפא ו-29(ב) לחוק); וקבלת דבר במרמה (עבירה לפי סעיף 415 סיפא לחוק).

על פי המשיבה, קיימות נסיבות מחמירות הנלוות לאישומים השונים, והן מספרן הרב של עבירות המרמה לאורך תקופה ממושכת, סכום הכסף הגבוה שהושג במרמה (כ-1,400,000 ₪), ריבוי המעורבים ואופן הסוואת זהותו של העורר.

(ב) **האישום השני** עניינו עבירות אלימות במשפחה. על פי כתב האישום בזמן נישואיו של העורר הוא ניהל מערכת יחסים זוגית עם י' מחוץ לנישואיו. העורר התגרש מרעייתו, וכאן מגולל כתב האישום שמונה אישומים קונקרטיים. כך, על פי האישום הראשון הוא אמר לגרושתו "**אני יכול לרצוח אותך**" לצד אמירות נוספות; על פי האישומים השני עד השישי בזמן נישואיהם, תקף העורר את רעייתו באלימות פיזית. על פי האישום השביעי והשמיני תקף העורר את י' בזמן ששהו יחדיו ברכב, ובלובי בניין. על פי האישום התשיעי נהג העורר לאיים על י' בפגיעה שלא כדין בגופה, בשמה הטוב, בפרנסתה ובחירותה.

העורר הואשם בעבירות איומים (עבירה לפי סעיף 192 לחוק); תקיפה סתם (עבירה לפי סעיף 379 לחוק); תקיפת בן זוג בנסיבות מחמירות (עבירה לפי סעיף 380 ו-382(ג) לחוק); ותקיפת בן זוג הגורמת לחבלה של ממש (עבירה לפי סעיף 380 ו-382(ג) לחוק).

(ג) **האישום השלישי** עניינו סחיטה באיומים. על פי כתב האישום העורר הפעיל לחץ על חברו ג', כדי שזה ילווה לו ₪ 250,000. משלא השיב את ההלוואה בהתאם למוסכם ביניהם, אמר לו העורר, לכאורה, כי עליו לעשות פעולות נוספות כדי שכספו יוחזר. משסירב ג' לכך, הוא איים עליו באיומים שונים בהודעות ווטסאפ ובהם ב"**כדור בברך**". בהמשך נערכה פגישה בין העורר, ג' ואנשים נוספים, ובמהלכה נצמד העורר ל-ג' "**היזי את חולצתו באופן שיחשוף אקדח או כלי דמוי אקדח, המוצמד לגופו אל מותנו הימנית**" ואיים עליו (פסקה 13 לכתב האישום). וגם בהמשך, על פי כתב האישום, איים העורר על ג'.

בגין כל אלה הואשם העורר בעבירת סחיטה באיומים (עבירה לפי סעיף 428 רישא לחוק).

2. לצד הגשת כתבי האישום, הגישה המשיבה בקשה למעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. לשיטתה קיימות ראיות לכאורה להוכחת שלושת האישומים:

(א) ביחס לאישום הראשון, קיים מארג ראיתי מקיף הכולל, בין השאר את הודאת המשיב בהודעות ווטסאפ כי "**אלדן ואלבר עלו עלי והם הלכו להגיש עלי תלונה למשטרה**"; מכריו של העורר הודו כי הם מכירים אותו, ותיארו כיצד הפעיל עליהם לחץ על מנת שישכרו את הרכבים מושא התרמית; המכרים הללו כלל לא היו מעודכנים בתאונות, שהעורר ביים לפי האישום; נתונים מחברת איתורן; איכונים ומחקרי תקשורת; דיווחי תאונות הדרכים; הצעות המחיר לתיקון הנזקים כביכול; זיכויים על חשבונות של המוסך; האזנות סתר; עימותים; הודעות בעל המוסך ועובדיו; ועוד.

(ב) ביחס לאישום השני - הודעות גרושתו של המשיב המגוללת מסכת של תקיפות ואיומים שנמשכו גם לאחר שהיא והעורר התגרשו; והודעות י' עימה ניהל העורר מערכת יחסים זוגית; עדות השומר בבניין ביתו של העורר שהיה עד לתקיפה של י'; הודעות חברותיה של גרושתו; האזנת סתר (מיום 30.3.17 בה הוקלטה שיחה בין העורר לגרושתו, במסגרתה חזר ואיים עליה באיומים קשים לרצוח אותה).

(ג) ביחס לאישום השלישי - הודעות המתלונן ג'; הודעות גורמים נוספים שהיו עדים להשתלשלות הפרשה, והמחזקות את הודעות המתלונן; צילומי הודעות הווטסאפ שנשלחו מהעורר למתלונן.

המשיבה ציינה כי קיימות בנסיבות המקרה מספר עילות מעצר סטטוטוריות נגד העורר. קיים חשש שאי מעצרו יוביל

לשיבוש הליכי משפט, נוכח ניסיון להשפיע על עדים (סעיף 21(א)(1)(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: **חוק המעצרים**)); חשש לסיכון ביטחוני של אדם (סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק); סיכון בטחון הציבור (שם); וכן נוכח התנהגותו האלימה (סעיף 21(א)(1)(ג)(5) לחוק). המשיב מטיל אימה על כל סובביו, ומדובר, לשיטת המשיבה, באדם מניפולטיבי ומסוכן.

3. בית המשפט קמא (כב' השופט **קורנהאוזר**) קיים (ביום 18.5.17) דיון בסוגית קיומן של ראיות לכאורה. הוא קבע כי אכן קיימות ראיות לכאורה ביחס לשלושת האישומים:

(א) בכל הנוגע באישום המרמה, בית המשפט עמד על טענת העורר כי ב-11 מקרים שבהם שולם סכום כסף למוסך, אין בנמצא ראיות לכך שחלק מהתמורה הועברה אליו. בנוסף אחד מבעלי המוסך ביצע מעשי מרמה נוספים במנותק מהעורר. בית המשפט קבע כי אין בטיעון זה כדי לשנות. מדובר בפעילות שנועדה לקבל דבר במרמה, ואין זה חשוב אם בסופו של יום התמורה ניתנה לעורר אם לאו. הטיעון כי התמורה שקיבל העורר בפועל היא נמוכה בהרבה ממה שכתב האישום מייחס לו מקומה בטיעון לעונש. בשלב המעצר יש לקחת את הסיכון הנשקף מהתנהלות העורר, ופוטנציאל הנזק של מעשיו המרובים והמתמשכים הוא ניכר.

(ב) בכל הנוגע באישום האלימות, העורר הסכים לקיומן של ראיות לכאורה לגבי האישומים הקשורים ל-י' אך טען לכרסום משמעותי בראיות הקשורות לגרושתו. בהודעתה הראשונה היא לא ציינה מעשי אלימות, ורק נוכח האפשרות כי תיעצר בגין עבירות בהן הייתה חשודה, היא מסרה גרסה שנייה בה טענה לאלימות. בית המשפט דחה את טענת העורר. שינוי בעמדת מתלוננות על אודות אלימות במשפחה אינו נדיר, והראיות הקיימות בדבר השיח בין העורר לבת זוגו, מבססות איומים חמורים.

(ג) בכל הנוגע באישום הסחיטה ציין בית המשפט כי המחלוקת כאן אינה עובדתית אלא מחלוקת בדבר הלבוש המשפטי אותו יש לתת לדברים. **"די בקריאת הדברים שנאמרו על ידי [העורר] למתלונן על מנת להקים את עבירת האיומים"** (עמ' 13 להחלטה).

בית המשפט הוסיף וקבע כי קיימות עילות מעצר נגד העורר. העורר נהג במרמה לאורך מספר שנים בכעשרים מקרים שונים; אין מדובר במעידה חד פעמית, אלא בפרק זמן משמעותי של התנהלות מתוככמת ומניפולטיבית, תוך ניצול אחרים. על כך יש להוסיף את האמור באישומים האחרים. **"לא ניתן לנתק את התנהלות [העורר] לאורך שנים במסגרת עבירות המרמה, האלימות כנגד בנות זוג והסחיטה באיומים. מכלול אירועים אלה מעיד על מידה גבוהה ביותר של מסוכנות הנשקפת מצדו של [העורר]"**. בית המשפט התייחס לתסקיר בעניינו. הוא ציין שהערכת שירות המבחן כי קיים סיכון גבוה להישנות העבירות מקובלת עליו, על הנמקותיה ותואמת את התרשמותו. אין המדובר באותם מקרים חריגים שבהם יש לסטות מהמלצת שירות המבחן, ויש להורות על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. בית המשפט הוסיף והנחה את הגורמים הרפואיים המוסמכים בשירות בתי הסוהר לצורך לבדוק את מצבו הרפואי של העורר.

4. בגין החלטה זו הוגש הערר שלפני.

5. העורר טוען כי לא היה מקום לקבוע קיומן של ראיות לכאורה ביחס לעבירות המרמה. במעמד הדיון הסכים העורר

לקיומן של ראיות לכאורה ביחס לקשירת קשר אחת רבת פרטים, אך לא למספר רב של עבירות קשר שונות. ב-11 מתוך האישומים אין מחלוקת כי הגורמים שקיבלו את כספי המרמה היו המוסכים; ביחס לכך אין ראיות לכאורה שהוא עצמו קיבל דבר במרמה. אין די בעניין זה בחשדות ובסברות בדבר מעורבות העורר בפעולות, וזהו ההבדל שבין חשד סביר לבין ראיות לכאורה. קבלת טענותיו תעמיד את סכום הכספים שהתקבלו במרמה על ידי העורר ל - 400,000 ₪ ולא כ-1,200,000 ₪. בנוסף, העורר העלה טענות נקודתיות שלא זכו כלל להתייחסות בית המשפט קמא, ובהן העובדה שלא ניתן להרשיעו באישום ה-21 שם המתלונן הוא אביו של העורר, ואביו לא יוכל להעיד נגדו; ואילו אישום 15 נשען על עדות שמיעה בלתי קבילה. בנוסף נגד מי שהמאשימה רואה כשותפו של העורר למרמה לא הוגש כתב אישום.

בכל הנוגע באישום האלימות במשפחה, העורר טוען כי בית המשפט קמא התעלם מהכרסום המשמעותי שחל בראיות אלה. גרושתו של העורר טענה בחקירה הראשונה והשנייה שלה במשטרה כי העורר לא הכה אותה. היא ציינה פוזיטיבית כי לא הייתה אלימות. והנה, שעות ספורות לפני בקשה נוספת להארכת מעצרה, ולאחר שהתייעצה עם בא כוחה, היא בחרה לטעון שהעורר הכה אותה, ונתן זה מכרסם, לבדו, ובאופן משמעותי, בעוצמת הראיות נגדו; יש לציין כי גרושתו עודנה חשודה בביצוע עבירות מרמה בצוותא חדא עם העורר. בנוסף, האזנה להקלטת השיחה בין העורר לבין גרושתו מלמדת שמדובר באופן שיחה שהמתלוננת רגילה אליו, במובן זה שהיא "לא התרגשה מה'שיח המתלהם' ומ'הטון המאיים', והדברים ניכרים גם בתמלול" (פסקה 19 להודעת הערר). גם כאן מדובר במעשים שנעשו לפני זמן, נתון המקרין ישירות על המסוכנות ומפחית אותה משמעותית. אשר לאישומים בעניין בת הזוג י', אלה אינם חוצים את הרף הפלילי.

בכל הנוגע באישום הסחיטה באיומים, הרי שאין כל אלמנט של סחיטה, והדבר עולה מעיון בכתב האישום עצמו. למעשה המתלונן ניסה לבטל את הסכם ההלוואה ללא שהיה לו בסיס חוקי לעשות כן, ובכל אמירותיו של העורר אין משום סחיטה, להבדיל מאלמנט של איומים. תיק זה למעשה נפתח בתלונה שהגישה גרושתו של העורר עוד בנובמבר 2016. העובדה כי גורמי החקירה השתתפו בטיפול בתיק מראה כי אין כאן כל חשש למסוכנות. בנוסף, אותו ג', קורבן הסחיטה כביכול, הוא למעשה אחד המעורבים בתיק המרמה, שם היה חשוד.

בנוסף, ניתן להפחית מהמסוכנות הנשקפת מהעורר באמצעות השתתפות תנאי חלופת מעצר מכבידים. כך, עבירות האלימות המיוחסות לעורר נפסקו מעצמן, עוד לפני חקירת העורר במשטרה, נתון המעיד על כך שהעורר שולט בעצמו, וממילא אין המדובר בעבירות המצויות ברף הגבוה. בכל הנוגע בתיק המרמה, ניתן גם כן לאיין את המסוכנות באמצעות הטלת תנאי חלופה מכבידים, על ידי תפיסת הרכבים שבבעלותו או בשליטתו. העורר גם טוען נגד התנהלות שירות המבחן בעניינו. בתחילה לא רצה שירות המבחן ליתן תסקיר משום שלא הייתה קביעה לעניין הראיות לכאורה, ולאחר מכן, טוען העורר, ביצע שירות המבחן תפנית בת 180 מעלות, וקבע כי לא ניתן לאיין את המסוכנות הנשקפת מהעורר. שירות המבחן גם התעלם ממצבו הרפואי הקשה.

על רקע כל אלה, טוען העורר, יש לקבל את הערר, ולהורות על שחרורו לחלופת מעצר.

6. המשיבה טוענת כי יש לדחות את הערר.

בכל הנוגע בתיק המרמה, העורר למעשה מודה בביצוע הביום של התאונות בכל המקרים; בכך שביקש שישכירו את הרכבים; שהשוכרים יבקשו ביטול השתתפות עצמית; הוא הודיע לשוכרי הרכבים שהתרחשה תאונה, ואמר להם מה

לדווח לחברת ההשכרה; הוא זה שהכניס את הרכבים לתיקון במוסך, ובהרבה מקרים קיבל חלק מהכסף שהתקבל במרמה לידי. העובדה שבחלק מהמקרים אין ראיות המתעדות שהעורר קיבל כספים לא אומרת שהוא אכן לא קיבל אותם באופן לא מתועד. העורר הודה בקשירת הקשר, וכל העבירות בוצעו במסגרת הקשר ולשם קידומו. בכל הנוגע באישום הסחיטה באיומים, העורר מסכים לכל סיפור הדברים העובדתי, וטוען טענה משפטית, לפיה מתקיימת לכאורה עבירת האיומים אך לא סחיטה באיומים; אלא שמבחינה משפטית נוכח המטרה של העורר שלא להשיב את ההלוואה, הרי שמדובר גם בסחיטה. בכל הנוגע לתיק האלימות במשפחה, שמיעת האזנת הסתר שנקלטה ביום 30.3.17 מציגה איום מהעת האחרונה של העורר נגד גרושתו, מדובר באיומים חמורים, וכעת בת זוגו האחרת - י' מסרבת למסור עדות נגדו מפחד מפניו. היא ציינה כי העורר מדבר איתה ומבצע עליה מניפולציות רגשיות לבל תעיד. לבסוף, לא נפל גם כל דופי בתסקיר שירות המבחן.

עד כאן טענות הצדדים ומכאן להכרעה בערר.

7. לאחר ששמעתי את טענות הצדדים ועיינתי בחומר הרב שהוגש לי, נחה דעתי כי דין הערר דחייה. ב"כ העורר טען את כל שניתן היה לטעון, אך בנסיבות העניין לא נמצאה לי כל עילה להתערבות בהחלטת בית המשפט קמא המנומקת כדבעי, והמתבקשת בנסיבות המקרה. גם אם אקבל את טענות העורר לגבי כרסום בחומר הראיות לכאורה, עדיין, כפי שאראה להלן, חומר הראיות שנותר בשילוב שלושת האישומים, מבסס עילות מסוכנות המצדיקות מעצר, ואם נוסיף לכך את תסקיר שירות המבחן השלילי, התוצאה המתבקשת היא הימנעות משליחה לחלופת מעצר.

8. בכל הנוגע באישום המרמה, העורר מודה, למעשה, בקיומן של ראיות לכאורה ביותר מעשרה פריטי אישום, שהובילו לקבלת כ-400,000 ₪ במרמה. ישנם מקרים בהם גם בעבירות רכוש קמה מסוכנות. כפי שצוין כב' השופט, כתוארו אז, גרוניס בבש"פ 2557/04 **מדינת ישראל נ' בן ציון**, פ"ד נח(4) 83, 89 (2004):

בית-משפט זה הכיר בכך שעבירות רכוש עשויות, בנסיבות מסוימות, לסכן את ביטחון הציבור ובכך להקים עילת מעצר לפי סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים. מדובר בנסיבות שבהן עבירות הרכוש נתפסות כבעלות חומרה מיוחדת, למשל כאשר מדובר בעבירות רכוש המבוצעות באופן שיטתי, בהיקף ניכר, תוך התארגנות של כמה עבריינים או תוך שימוש באמצעים מתוחכמים.

גישה זו יפה, בשינויים המחוייבים, גם לעבירות הנוכחיות המיוחסות לעורר. בנסיבות המקרה הנוכחי, אין חולק כי מדובר בפעילות מקיפה, שיטתית, תוך שימוש באמצעים מתוחכמים. גם אם נרד, לשיטת העורר, מסכום העולה על מיליון ₪ לסכום הכולל כמה מאות אלפי ₪, עדיין מדובר בהיקף שאינו נמוך של כספים שנתקבלו במרמה. אלא שלצד זאת, יש משמעות גם לכל אותם אישומים שבהם אין ראיה ברורה שהעורר עצמו קיבל את הכספים שהתקבלו במרמה. שעה שקיימות ראיות לכך שהעורר קשר קשר, ואפשר את ביצוע המהלך המרמתי, אין הכרח לבסס שהוא עצמו היה שותף לקבלת הרווחים. בעניין זה קובע סעיף 438 לחוק העונשין:

לענין סימן זה, קבלת דבר - בין שעברה הבעלות בדבר אל המקבל ובין שלא עברה, בין שהדבר נתקבל בשביל עושה המעשה ובין בשביל אחר, בין בידי עושה המעשה ובין על ידי אחר; ונתינת דבר - בין לעושה המעשה ובין לאחר.

ועל רקע זה פסקה כב' השופטת ארבל בע"פ 3517/11 **שמשון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו; 2013), בפסקה 33

לפסק דינה: "משמע, יכול שהמרמה יבצע מירמה מבלי שה'דבר' יגיע לידיו. מספיק שהגיע 'דבר' כלשהו לידי אחר, בהצטרף ליתר יסודות העבירה שנדונו לעיל, על מנת שתושלם העבירה."

דברים אלה כמובן יפים לענייננו ומשמעם שגם הפריטים האחרים שבכתב האישום המיוחסים לעורר משליכים על שאלת מסוכנותו.

9. בכל הנוגע בתיק האלימות, צודק בא כוח העורר בכך שבתחילה הכחישה גרושתו של העורר טענה כי העורר היה אלים כלפיה. כך, בהודעתה מיום 4.4.17 ציינה כי "הוא לא הרביץ לי. הוא לא הרים עליי יד" (ש. 29). יחד עם זאת ציינה באותה הודעה כי כששאלה אותו על קשרים עם נשים אחרות "הוא היה מגיב כמו חולה נפש, מקלל, צועק, משפיל אותי, מאיים עליי, מרסק את כל הביטחון בשנייה וזהו לא הייתי מוכנה לזה יותר" (ש. 25). נתון זה משליך על האיומים שאיים עליה, שאתייחס אליהם בהמשך. מכל מקום בהודעתה מיום 6.4.17 ומיום 10.4.17 היא מגוללת בפירוט את מקרי אלימות הפיזית שמשמשים כבסיס לכתב האישום. הפערים בין הגרסאות יתבררו, מן הסתם בהליך העיקרי. אלא שאת הכף בעניין זה מטה, לטעמי, שיחת הטלפון שהוקלטה בין גרושתו של העורר לבינו, שהתקיימה ביום 30.3.17. במסגרת השיחה ציין העורר "לא רק שגם אני אגמור לך את החיים...אני גם מפחד, למה אני יודע שמחר אני יכול לעשות טעות, אני יכול לרצוח אותך...את הבן אדם היחיד היום בעולם שאני יכול לגמור אותו...לא, אני לא צוחק, אני רציני, אני באמת רציני...את תהיי לבד, אף אחד לא יכול להיות איתך...אני אוהב אותך וזה הכל...זהו אני מתאבד, תקשיבי טוב אני מתאבד, אני באותו ערב הולך לבית סוהר עלייך ועליו ביחד, אני את שתיכם אני אשחוט, לא מעניין אותי כלום!...אנחנו נשחק שוטרים וגנבים עד סוף החיים, עד שאחד מאיתנו ימות." כמו בית המשפט קמא גם אני לא אוכל להקל ראש במלל המוקלט, על האיומים הקשים הנשקפים ממנו. כל אלה משקפים מסוכנות ברורה לבת הזוג.

10. אשר לאירוע הסחיטה באיומים, גם אם אקבל את טענת העורר כי מדובר באיומים "בלבד" - ואין אני קובע זאת - מדובר עדיין בתיק חמור, שבו קיימות ראיות לכאורה שהעורר ביקש לטעת במתלונן את הרושם כי הוא מאיים עליו עם אקדח. אין להתעלם מהודעתו של חברו של העורר שציין (הודעה 13.4.17 ש. 227) כי ראה את העורר חושף נשק בזמן שאיים על המתלונן כי יירה בו. הוא אף ציין בדמעות, כי כיוון שחשש לא סיפר זאת קודם לכן בהודעתו (ש. 230). יחד עם זאת, ולמען ההגינות יש לציין כי לאחר סיום המפגש העורר הראה לו את הנשק והיה "מדובר באקדח קפצונים אני ראיתי בעצמי" (ש. 279).

11. שילוב האישומים הללו מכונן מסוכנות ברורה. יחד עם זאת, בית המשפט קמא הותיר את הפתח לשליחת העורר לחלופת מעצר. אלא שבא תסקיר שירות המבחן ושלל את האפשרות לעשות כן. שירות המבחן התייחס בתסקירו (מיום 17.5.17) לרקע האישי של העורר, שלא אפרט כאן. הוא עמד על כך שגרושתו של העורר חשה מאוימת מפניו גם כיום. שירות המבחן העריך "כי קיים סיכון גבוה להישנות ביצוע העבירות הנדונות, וחשש לשיבוש הליכי משפט" (עמ' 3 לתסקיר). הוא התרשם אמנם באופן חיובי מהמפקחים המוצעים מטעם העורר, ובהם מבני משפחתו, אך העריך כי אלה אינם מודעים לעומק מורכבות בעיותיו, ויתקשו להציב עבורו גבולות ברורים וחד משמעיים (שם). לבסוף נקבע כי "אנו מעריכים כי כל חלופה ואף מעצר בפיקוח אלקטרוני לא יאיינו את מסוכנותו ואת החשש לשיבוש מהלכי משפט" (עמ' 4 לתסקיר).

זוהי המלצה שלילית חד משמעית, המראה כי לא ניתן יהיה ליתן אמון בעורר בנסיבות העניין, ואמון כידוע הוא תנאי יסוד

לבחינת שליחה לחלופת מעצר. כשתסקיר שירות המבחן הוא נחרץ בשליליותו "יש מקום להנמקה כבדת משקל להחלטת בית המשפט לסטות מהתסקיר" (דברי כב' השופט דנציגר בבש"פ 1246/13 מדינת ישראל נ' ברקאט (פורסם בנבו; 2016) בפסקה 13 להחלטה). הנמקה כבדת משקל שכזו אינה בנמצא.

12. נוכח כל אלה דין הערר להידחות.

ניתנה היום, י"ח תמוז תשע"ז, 12 יולי 2017, במעמד הצדדים.

גרשון גונטובניק , שופט